

cia es passava a l'acte, i al costat d'un enconat setge que eliminava pàgines i pàgines de publicitat institucional en aquesta publicació, la citació davant dels jutges no es deixava esperar. En editorial, novament, EL TEMPS era contundent: «seran els tribunals els que tinguen l'última paraula».

El 16 de febrer d'enguany, el sumari 82/87, seguit pel presumpte delictes de calúmnies i injúries contra el nostre redactor Ismael López Belda, era conclòs pel jutge instructor i quedava a disposició de la sala número 16 de l'Audiència Territorial de València. Les actuacions havien quedat en mans d'aquesta sala ja que, per part del magistrat instructor, s'havia dictat conclusió sense processament, «donant-se trasllat al ministeri fiscal i a l'acusació particular». Al ministeri fiscal perquè es va interessar sobre el sobreseïment de la causa i a l'acusació particular perquè l'acte de conclusió fóra revocat.

La sentència de l'audiència, «està en el cas de denegar el processament que la part querellant interessa», diu la resolució emesa el passat 9 de setembre, i exposa que, «en definitiva, la querrel·la per calúnnia es basa en meres especulacions tretes d'una suspicac interpretació de l'article en qüestió, que en cap cas pot fonamentar el delictes de calúnnia». Igualment, els jutges rebutgen el probable delictes d'injúries, i «d'acord amb el dret, denega el processament sol·licitat», ja que «si bé és objecte d'imputació penal un treball periodístic publicat en una revista i escrit en l'àmbit de la llibertat d'expressió i la llibertat d'informació», la finalitat del seu context no era una altra que la de censurar la gestió i l'escassa transparència econòmica amb què, segons s'extrau de l'article, el querellant ha procedit primer, com a regidor de l'Ajuntament d'Alacant, i, després, com a president de l'Excelentíssima Diputació». La sentència recorda també «el règim de responsabilitats a què estan sotmeses les persones que exerceixen una funció pública», fent-se «lícita la crítica de la seua actuació i la censura de la manera com desenvolupen la gestió dels assumptes que, per raó del seu càrrec, els estan encomanats». Com a conclusió, el tribunal dictamina que «no hi ha motiu per a dictar l'acte de processament sol·licitat per la representació d'Antonio Fernández Valenzuela», i es decreta «el sobreseïment lliure de la causa per no ser els fets constitutius de delictes». Amb aquesta resolució, tota la premsa ha guanyat avui el dret a continuar construint informació i llibertat. □

LIBERALS I 'COLOMINS' CORRENTS D'ERC



Alguns noms de l'esquerra

Hortalà, Prujà, Colom, Carod, Pueyo, Alay, Vicens..., la llista encara es podria allargar amb algun altre nom, no gaire més. Són els responsables d'ERC, un partit amb més de tres mil militants i amb un deute que sobrepassa els dos-cents milions.

J. M. Pasqual

Esquerra Republicana de Catalunya va demostrar el 29 de maig passat, data de les eleccions autonòmiques catalanes, que és un partit difícil de fer desaparèixer del mapa. Heribert Barrera no només havia estat cridat a encapçalar la candidatura republicana en favor de Joan Hortalà, sinó que havia refusat en canvi, que el grup parlamentari d'ERC augmentés de cinc a sis di-

là a l'Executiu d'ERC, i després n'era apartat i passava a la comissió de conflictes. Barrera negava el suport a Hortalà i, aquest, oblidava la promesa pública de fer president d'ERC a qui l'havia precedit en la secretaria general. El triangle de l'Esquerra va arribar a aparèixer esquarterat en una portada de l'*Avui*.

Però en el moment actual, Hortalà s'ha consolidat en el seu liderat a l'Esquerra, si bé, a diferència d'allò que



ERC: un partit difícil de fer desaparèixer del mapa.

putats. Feia poc més d'un any que Hortalà era el secretari general i que noms com el de Josep-Lluís Carod i Àngel Colom s'havien acostat al partit.

Entre el XVI Congrés —febrer del 87— i les eleccions —maig del 88— l'Esquerra va viure uns mesos conflictius. Enric Arderiu, Carles Anguela i altres militants i càrrecs de confiança de l'etapa d'Hortalà al departament d'Indústria i Energia marxaven del partit o fitxaven per Convergència. Francesc Vicens era cridat per Horta-

l'Esquerra d'avui un partit essencialment viu, que ha recobrat la il·lusió, que no aspira només a conservar-se i que es va convertint en la gran esperança —en cercles nacionalistes— de l'esquerra a Catalunya, sempre que cap dels seus dirigents més carismàtics no es despenyi en personalismes excessius. Si es vol fer una repassada a les famílies d'ERC es pot comprovar que no

més n'hi ha una d'organitzada, la liberal. Aquesta ala es correspon ideològicament amb allò que s'entén per liberalisme de dreta, tot i que el seu cap visible, Jesús Prujà, cal considerar-lo un liberal d'esquerra, i el més *civilitzat* i liberal entre els liberals.

Els liberals d'ERC s'agrupen bàsicament a l'entorn del casal Pi i Sunyer, conegut de fa anys com el casal liberal. Tenen un òrgan d'expressió propi l'*Espiell*, que va editar el seu darrer número, el quart, l'estiu de 1988. El gerent de l'*Espiell* és Prujà i la directora Verònica Pareja i Matute.

Els liberals d'ERC donen suport a

bar a un miler, però els nuclis més nombrosos són escampats per les comarques i no es concentren a Barcelona, condició indispensable per a poder exercir influències.

Colom és també secretari general adjunt de relacions públiques, imatge i propaganda i la seva persona de confiança és Xavier Bosch. Els *colomins* probablement serien majoria en un congrés, però Colom no té cap intenció d'utilitzar aquest potencial en benefici propi, almenys mentre se li respecti des de la secretaria general una certa autonomia d'iniciativa en tot el referent a la seva feina de diputat.

Barrera i per l'altre ha deixat alguns militants d'Esquerra, també a Carod, en situació de doble militància, ja que militaven al Partit Socialista de Mallorca.

Més enllà de les persones citades, entre els actius d'Esquerra, s'hi compten Albert Alay, que havia estat considerat líder d'un corrent socialista dins d'ERC i, si bé és cert que ell és socialista, és fals que encapçalés cap corrent. Alay és ara el representant d'ERC a la Comissió de Traspassos Estat-Generallitat i ex-diputat. Un altre ex-diputat —aquest a Madrid— és Francesc Vicens. Vicens és considerat dins d'ERC



Entre el XVI Congrés (a l'esquerra), l'any 87, i les eleccions (a la dreta) del 88, l'Esquerra va viure uns mesos força conflictius.

Hortalà des que Barrera s'ha mig desentès del partit i absolutament de la direcció. Entre els liberals hi ha exmilitants que havien marxat, com el cas d'Albert Freixa, ara cap de premsa, o altres que havien estat expulsats junt amb els Renovadors de Jaume Nualart —ara diputat per l'Entesa—, com és el cas d'Aquil·lí Matas. També tenen una força de xoc, una quarantena de militants arribats d'Estat Català, amb Josep Planchart al capdavant, tot i que aquest encara no té el carnet de l'Esquerra. Finalment, l'ideòleg del corrent liberal és Pau Miserachs, a qui la direcció del partit ha aconsellat que deixi d'escriure en nom d'ERC els articles conflictius que escrivia a les pàgines del *Diari de Barcelona*.

A part dels liberals no hi ha cap altra família ben estructurada dins d'ERC. És cert que ben a distància hi ha els anomenats *colomins*, seguidors del diputat Àngel Colom, molts d'ells provinents de la Crida a la Solidaritat. Es calcula que els *colomins* poden arri-

D'altra banda, la radicalitat nacionalista de Colom troba el seu principal enemic no en Hortalà —que sap jugar a cada moment el paper de l'auca que li correspon— sinó en el corrent liberal, que no s'està de qualificar les postures extremadament alliberadores com a tercemundistes; ni de dir que ERC és més conservadora que no aparenta.

Tret d'aquests dos corrents, dins d'Esquerra hi ha altres personatges capaços de crear opinió per si sols. Un és Josep-Lluís Carod Rovira, resident a Tarragona i diputat per Barcelona. Carod és el portaveu del grup parlamentari i, segons els observadors, actua sense afany de protagonisme, per bé que no es coneix els límits i actua massa com si fos el portaveu d'un grup parlamentari més fort. Carod i Colom, que van entrar a militar a l'ERC al mateix temps, mantenen darrerament alguna posició enfrontada en la qüestió de la secció local de Palma, que per un costat ha estat beneïda per Heribert

més un erudit que un polític, capaç de realitzar unes excel·lents anàlisis polítiques, tan brillants com distanciades de les conclusions que l'elector vol.

Un altre valor d'ERC és Miquel Pueyo, diputat per Lleida. Pueyo va muntar-se una campanya força allunyada de l'estructura del partit, però va aconseguir l'acta de diputat. En aquest càrrec ha substituït Víctor Torres el seu predecessor, però Torres, en canvi, forma part de l'Executiu d'ERC, és secretari general adjunt per relacions polítiques i, Pueyo, no és a l'Executiu.

Completen el grup parlamentari d'Esquerra, Joan Sabanza, diputat per Tarragona i, Marçal Casanova, diputat per Girona, cap dels dos vinculats a cap corrent. Altres dirigents d'ERC, que disposen d'algun espai de poder i que formen part de l'Executiu són Jaume Rodri, president del Consell Nacional, Joan-B. Fenollosa, secretari del Comitè Executiu i Joan Puigcercós, secretari general de la Joventut d'Esquerra Republicana de Catalunya. □